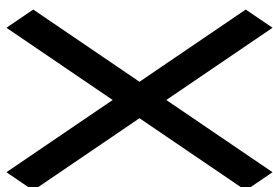

FALANGA O INTROSPECȚIE NECESARĂ

O emisiune cu totul neinteresantă la TV, cum sunt aproape majoritatea dintre ele, mă determină să-mi împing cele două palme spre ecranul televizorului, ca un fel de lehamite asupra produselor prezentate.

Cum n-am ceva mai bun de făcut, mă uit atent la mâinile mele, în reflexul catodic al ecranului. Conțin fix paisprezece falange, la o mână opt oase carpiene, legate prin intermediul unor ligamente și cinci metacarpiene. La ambele mâini se adună douăzeci și opt de falange, cam așa ar fi calculul meu.

Luna are o rotație completă în jurul Pământului tot de douăzeci și opt de zile, de data aceasta terestre. Pe lună, fiecare punct de pe ea rămâne luminat de Soare timp de paisprezece zile pământeste și apoi nu mai este luminată tot în atâtea zile.

Probabil că așa s-a ajuns de către filozofii antici chinezi la acele concepte religioase, precum și metafizica acestora la Yin și Yang, două forțe primordiale care compun Universul. Yin ar fi un loc întunecos, trist, pasiv, sobru, introvertit, feminin, corespunzător nopții (Vai! Noaptea ce satisfacții îți oferă!) și Yang, loc însorit, elementul luminos, plin de vitalitate, cel de forță, discretă ori brută. Dacă în ceea ce privește conceptele ele rămân de domeniul filozofiei, concret este că fiecare pământean are atât la mâini cât și la picioare, pentru a prinde ori pentru a păși, douăzeci și opt de oscioare, în total fiecare parte anatomică, fie superioară fie cea inferioară, cam tot atâtea câte perioade sunt pe Lună, concluzionând că în acest fel ne-a determinat ea, Luna, configurația osoasă.

Tot cam atâtea zile durează și succesiunea eumenoreei, care, într-o măsură covârșitoare, determină și perpetuarea speciei umane.

Suntem oare lunatici?

Locuitorii, foști pe Marte, care apar în filme S. F. aveau câte cinci tarsiene și carpiene per entitate, în total cincizeci la fiecare nivel. Dar locuitorii altor planete, Epsilon din Alpha Centauri de exemplu, precum cei prezentați în filmul „Avatar” al lui James Cameron, aveau câte șase segmente per deget la o mână, în total șazeci de elemente la ambele.

Cu cât cresc elementele primare, până la un anumit nivel, oare cresc și abilitățile? Acesta ar putea fi un exercițiu kinetico-evoluțional, dar oare cresc și elementele mentale? Este posibil, atâta timp cât cel puțin tactilul prinderii, pentru viețuitoarele asemănătoare oamenilor, are valențe superior dovedite. Aserțiunile de mai sus sunt doar un exercițiu de imaginație.

Ce pot face oamenii cu carpienele lor? O multitudine de îndeletniciri mai mult sau mai puțin ortodoxe. Cu arătătorul ar putea indica o direcție sau poate fi încordat pe un trăgaci spre a curma cu arma aferentă viața unui animal, a unui om sau a unor comunități întregi. Ba prin ISIS au fost deja distruse vestigiile de mii de ani, intrate în Patrimoniul Universal. Precum în prezent e la modă în „State” de a seceră la greu, din senin, zeci și zeci de tineri nevinovați din campusurile universitare, ori din școli, că e „cool” să fii dur. Degetul cel mare proțâp în jos în Roma Antică însemna trecerea în neființă a învinsului. Spartacus nu ar fi condus niciodată o incursiune armată împotriva Romei, dacă nobilii spectatori nu ar fi întors degetul mare în jos. Poziția în sus ar fi reprezentat reușita cuiva, sau salvarea de la o iminentă dispariție, ar fi salvat Roma Antică de un război iar Scipio

Africanul nu ar fi existat.

Arătătorul putea însemna o acuză în sistemul dictatorial comunist, puterea lui trimitând în eternitate o mare de oameni (precum a făcut Stalin). Arătătorul și inelarul, și numai ele, acele degete ridicate simultan puteau conduce într-o furie extremă un tânăr italian, însemnând „cornuți” (bărbatul căruia consoarta i-a pus „coarne”); să intre în transe de furie nebănuite. „Mijlociul”, acel deget manevrat în fel și chip, poate orândui reflexe obscene, întâlnite îndeosebi la conducătorii auto. Mâinile pot exprima o infinitate de atitudini, trăiri, exprimări de tot felul și chiar sentințe. Introspecția vizează însă eul fiecăruia. Trebuie să spunem arătând cu degetul mare spre tine să poți argumenta în felul tău cam ce ai făcut pentru ca atât viața ta cât și a celor care te înconjoară să fie mai ușoară, mai aproape de modelul pe care ți l-ai imaginat că ar reprezenta idealul spre care visezi. În diviziunea mentală a muncii a fiecăruia dintre semeni, există, aproape în totalitatea cazurilor, suficientismul: „Eu am făcut destul în viața mea, să văd ce faceți voi ca succesori?”. Dacă îmbeți un individ, plasat pe o oricare treaptă socială, îți va răspunde, în mod neîndoios, fără a se gândi, pe nerăsuflăte, că este campionul virtuților, a succesului și că a lăsat în urma sa suficiente elemente spre a fi pomenit pe veșnicie.

De la alcoolici ori drogati și până la cei situați în vârfurile politicului, ale științei ori culturii (e vorba de cei actuali) îți vor arboră strădania lor de a fi preamăriți pentru realizările lor. Dar în Parlamentul nostru postdecembrist, pe ruina țării oare cu ce deget au votat „aleșii”? Evident, pe segmentul preaindestulării lor și nu în folosul alegătorilor.

Modul de agregare al carpienelor pe pix ori calculator, fie pian ori alt instrument, pe daltă ori penel, face indiscutabil diferențierea între semeni. Prin mișcarea voluntară ori nu a degetelor, sunt stabilite sentințe, sub a căror oblăduire se pot petrece fel de fel de lucruri excedând realului palpabil. Bunăoară, Hamlet, prințul Danemarcei, așa cum l-a încadrat Shakespeare pe la 1600, cu tirada celebră „A fi sau a nu fi” nu avea cum să nu lase o uriașă dâră pe ecranul mental uman al acțiunii podicelului.

Dar împreunarea lor, cu privirea adulatoare spre cele sfinte, nu lasă niciun loc de îndoială că posesorul acestui gest fie crede cu adevărat, fie se preface mimând supușenia față de cel Sfânt. Cele trei degete, urmând Treimea cea Sfântă, prin care zilnic noi, ortodocșii, ne închinăm, cu supușenie față de Dumnezeu cel Drept și Atotiertător, împlinesc un ritual prin care ne apropiem de divinitate, în egală măsură și închinarea cu cele patru degete în surata noastră religie catolică, invocând aceeași divinitate comună.

Iată că, acum, într-o unanimă vâltoare de delațiuni reciproce - benefică DNA-ului și, de ce nu, justiției noastre - sunt devoalate mârșavele mașinațiuni pecuniare în care s-au îndestulat unii politicieni. Vine și '89, cu cele două degete (arătător și mijlociu) ridicate în V, ca victorie asupra unei epoci trecute. În prezent semnul aceluiași degete în V ar trebui să fie mai degrabă în jos. Ar mai fi și pumnul, prin constrângerea tuturor degetelor într-un gest de solidaritate, nervos, ori revendicativ. Oricum pumnul este la modă acum prin ridicarea lui la rang de lege supremă spre a face dreptate.

Pumnul poate bate în masă, ca semn al unei atitudini intransigente, de pildă ale Sindicatelor, ca o asociere într-o organizație independentă, având ca sarcină de bază protejarea și promovarea drepturilor și intereselor profesionale ori economice; cel mai ades legate de muncă, de protecție socială, de soluționarea unor probleme sociale, de interes colectiv ori individual ale salariaților; și cam atât. Că implicarea foștilor ori actualilor lideri spre a accede spre putere au făcut ca aceste organizații să fie percepute de „mase” ca fiind împotriva lor, este o altă poveste.

În romanul „Pumnul și palma” a lui Popescu „Dumnezeu” - condiția efemerului reduce răul la zero. Prin ce? Prin efemeritatea organizărilor sociale, ce au în spatele lor o vârstă istorică, cu ascensiunea aferentă și inevitabilă ei cădere în neant (mai întâi în derizoriu - n.a.). Ca o concluzie trasă de comentatori asupra conceptelor acestei scrieri, în sensul că „efemerul reduce răul la zero”; da, dar lasă urme adânci pe generații umane, acele traume nu se șterg niciodată.

Pumnul ori/și palma nu pot constitui nicicând elemente de referință ale democrației, ci sunt repere de netăgăduit ale tiranocrației. Că tot au întors condeiul spre unul dintre exegeții sistemului Ceaușist, un intelectual de excepție (Dumitru Popescu - „Dumnezeu”), fără a-i face o favoare anume,

decât aceea că a încercat să îl determine pe „Defunct” spre alte orizonturi de dezvoltare a României (poate apropiate Chinei actuale); fără succes, iar aceasta mă duce cu gândul că atât „pumnul” cât și „palma” ar fi trebuit să funcționeze simultan, iar palma să mângâie, nu să lovească. Probabil că și acest concept a dus la prăbușirea sistemului. Dar nu peste tot a dus și la „căderea” liderilor comuniști. Ba dimpotrivă, mulți dintre ei au atins vârste înaintate, adunând sub cloșca aripilor lor mase de naivi ori slabi pregătiți ideologic: Eugénie Cotton - Secretar General al Partidului Comunist Francez, 86 de ani; Dolores Ibarruri Gómez (la spanioli, 93 ani), urmașa lui Santiago Carrillo (97 ani); Luigi Longo (Italia), 80 de ani; Manolis Glezos (Grecia), 93 de ani, chiar și în prezent mentor discret al Syriza. Iar Manolis a „exportat” mii de greci, iar el a rămas bine mersi acasă să predice în continuare „Internaționala”.

Mergând după ideologia lui Bulă al nostru autohton, putem trage concluzia că sistemul comunist făcea măcar ca elitele sale să fie longevive, dacă nu le răpuneau vreun glonț, vreo „iradiere”, ori felurite „boli” cu manifestare galopantă. La 14 iulie 1789 - Revoluția franceză pune la pământ toate aranjamentele istoriei. Familia regală (a lui Ludovic al XVI-lea) a fost executată, mai târziu și Regalitatea rusă.

Ca orice Revoluție, trebuia să aibă și zona adresată prostimii (precum la noi, în decembrie '89) care nu a înțeles punctul 8 de la Timișoara, că poate reprezintă o cotitură radicală în evoluția noastră viitoare.

Iată cum, din corelarea diverselor componente istorice, poate lua naștere un fel de idiosincrazie, ducând, potrivit marelui Caragiale, în fandaxie. Da, dar componentele digitale prestabilite pentru specia umană rămân, produc efecte. După părerea mea, din paroxismul falangelor umane, concentrate în cele ale lui Beria (Lavrentiy Beria) când premier era Malenkov (mititelul?!) ca șef suprem al Serviciilor Secrete ale URSS, avea să fie eliminat unul din cei mai mari criminali ai planetei, I. V. Stalin. Și tot cu degetul arătător, alt mare criminal, Adolf Hitler, a trimis la moarte milioane de semeni.

Falangele în istorie, nu numai cele anatomice, au rămas vestite; falangele lui Filip al II-lea al Macedoniei ca precursor ale constituirii celui mai mare imperiu antic sub Alexandru Macedon. Acum, falangele mâinilor unor îndoctrinați încă de la vârsta copilăriei detonează încărcături explozive înspre mase de oameni nevinovate. Ba trupurile unor „fecioare” sunt „înconjurate” de sisteme explozive care seceră zeci, sute și în timp mii de oameni. Se vede treaba că mâna omului, din constructoare, a devenit distructivă, din conducătoare a devenit represivă, din cea care adoră și imploră Divinitatea a devenit distrugătoare a speciei umane.

Din Vergiliu, Eneida - „Tu ne cede malis!” (lat - Nu ceda în fața răului).

Așa ar trebui să fie călăuza noastră cotidiană spre adevăr, prosperitate și fericire.

FLORIAN LAURENȚIU STOICA